

Bruxelles, 17 iulie 2017
(OR. en)

11334/17

COHAFA 59
DEVGEN 176
ALIM 13
ONU 105
FAO 30
COAFR 214
MAMA 150
MOG 63
COEST 191
COASI 99
COLAC 62
PROCIV 64
RELEX 662

REZULTATUL LUCRĂRILOR

Sursă:	Secretariatul General al Consiliului
Data:	17 iulie 2017
Destinatar:	Delegațiile
Nr. doc. ant.:	11134/17 COHAFA 55 DEVGEN 165 ALIM 11 ONU 97 FAO 24 COAFR 216 MAMA 140 MOG 59 COEST 181 COASI 89 COLAC 57 PROCIV 61 RELEX 636
Subiect:	Proiect de concluzii ale Consiliului privind abordarea riscului de foamete (17 iulie 2017)

În anexă, se pun la dispoziția delegațiilor concluziile Consiliului privind abordarea riscului de foamete, adoptate de Consiliu în cadrul celei de a 3557-a reuniuni a sale, care a avut loc la 17 iulie 2017.

Concluziile Consiliului privind abordarea riscului de foamete

1. Nevoile umanitare au fost fără precedent în 2017. Acestea includ numeroase crize în domeniul securității alimentare, cu patru țări care se confruntă cu un risc de foamete alarmant: Yemen, nord-estul Nigeriei, Somalia și Sudanul de Sud. În total, aproximativ 20 de milioane de persoane se confruntă cu riscul de foamete în țările respective. Impactul asupra populațiilor afectate este puternic. În plus, aceste crize expun femeile și fetele unor riscuri deosebite și s-au raportat cazuri grave de violență sexuală și bazată pe gen. Acestea sunt, în mare măsură, crize provocate de om ca urmare a conflictelor și a instabilității și accentuate de condițiile meteorologice extreme.
2. UE și statele sale membre au luat măsuri pentru a-și intensifica de îndată răspunsul la aceste crize prin creșterea finanțării în domeniul umanitar, inclusiv prin diferite conferințe ale donatorilor dedicate celor patru țări aflate în criză și regiunilor acestora. UE și statele sale membre au furnizat împreună peste 1,2 miliarde EUR numai în acest an pentru asistență umanitară în cele patru țări care riscă să fie afectate de foamete.
3. Cu toate că aceste eforturi au contribuit la creșterea atenției și a fondurilor acordate asistenței umanitare, persistă încă lacune și mai sunt încă multe de făcut. Consiliul face apel la toți donatorii tradiționali și emergenți să se alăture UE și statelor sale membre pentru accelerarea finanțării pentru cele patru zone de criză. În plus, este crucial ca toate angajamentele asumate să fie transpuse de urgență în oferirea de asistență persoanelor afectate.

4. Cu toate acestea, finanțarea este numai o parte a soluției. Aceste crize sunt provocate de om, își au cauzele profunde în conflicte și necesită soluții politice care să meargă dincolo de asistența umanitară. Conflictul declanșează sau exacerbează insecuritatea alimentară și malnutriția acută; acesta subminează elementul de bază al rezilienței de a absorbi șocuri, inclusiv rezistența la dezastre naturale și la creșterea prețurilor la produsele alimentare. Efectele negative ale schimbărilor climatice și ale schimbărilor de mediu pot, de asemenea, agrava insecuritatea alimentară și nutrițională prin deficit de apă, secetă, deșertificare și degradarea terenurilor. La acestea se adaugă tendințele demografice, cum ar fi creșterea populației și urbanizarea. La rândul său, insecuritatea alimentară poate declanșa sau exacerba tensiuni sociale și politice, care pot duce la conflicte și la alte situații ce implică violență.
5. Consiliul subliniază faptul că numai soluțiile politice pot pune capăt acestor cicluri de nevoi. Comunitatea internațională trebuie să continue să facă presiuni politice asupra tuturor părților pentru a pune capăt conflictelor și să sprijine mai activ procesele politice care conduc la acorduri durabile. Investițiile pentru prevenirea conflictelor în amonte sunt extrem de importante. Consiliul reiterează că este nevoie de investiții și de atenție politică sporite în acest sector, inclusiv prin mediere și analiză comună efectuată de instituțiile UE, de SEAE și de statele membre și, atunci când este cazul, în colaborare cu Organizația Națiunilor Unite și cu Banca Mondială. Identificarea timpurie și precisă a riscurilor de conflict violent și a dinamicii acestuia, împreună cu reacția rapidă, reprezintă cea mai eficientă modalitate de a atenua eventuale noi riscuri.
6. Ca urmare a violenței, a insecurității și a obstacolelor birocratice, accesul organizațiilor umanitare este foarte limitat și, uneori, imposibil. UE face apel la toate părțile implicate să permită accesul umanitar neîngrădit la toate categoriile de populație aflate în dificultate și să elimine toate obstacolele care împiedică furnizarea de asistență vitală. Toate părțile trebuie să respecte dreptul internațional umanitar și dreptul internațional al drepturilor omului, precum și principiile umanitare. În cazul în care foamea este utilizată ca armă de război, aceasta constituie o gravă încălcare a dreptului internațional umanitar, pe care UE o condamnă în termenii cei mai fermi. UE sprijină toate eforturile depuse de statele sale membre, de ONU și de Consiliul de Securitate al ONU, precum și de comunitatea umanitară extinsă, de facilitare a acordării de asistență umanitară, de îmbunătățire a accesului umanitar și de soluționare a conflictelor.

7. Toate părțile interesate, inclusiv UE și statele sale membre, ar trebui să pună în aplicare angajamentele convenite în materie de politici care să conducă la creșterea eficienței acțiunii umanitare, inclusiv în situațiile de criză cu risc de foamete. Acest lucru necesită o punere în aplicare a angajamentelor asumate în cadrul summitului mondial umanitar – inclusiv a „marii înțelegeri” pentru acele părți care au aderat la aceasta – cu privire la transparență, responsabilitate și acțiuni specifice pe baza unei analize solide a necesităților populațiilor afectate, acordându-se prioritate categoriilor celor mai vulnerabile. Finanțarea multianuală sporită și asistența fără destinație precisă pot crește eficiența și pot sprijini intervenții mai strategice. De asemenea, este necesară flexibilitatea procesului de finanțare pentru a permite partenerilor noștri să se adapteze la nevoile în schimbare și la realitatea de pe teren. O utilizare mai sistematică a transferurilor de numerar către beneficiari poate, dacă este cazul, să sporească eficiența, să asigure demnitatea și să sprijine piețele locale și recuperarea.
8. Impactul regional al acestor patru crize, care au dus la deplasări masive de refugiați în țările învecinate și, prin urmare, au creat nevoi umanitare fără precedent la nivelul regiunilor, ar trebui să se reflecte în planurile de intervenție pentru fiecare țară. UE continuă să sprijine eforturile depuse de țările învecinate de a găzdui refugiați și sprijină introducerea unor inițiative precum Cadrul de răspuns cuprinzător privind refugiații pentru soluții mai adecvate, pe termen lung, pentru situațiile refugiaților, în special pentru situațiile de strămutare prelungită.
9. Consiliul consideră că actorii umanitari, de dezvoltare și politici trebuie să colaboreze mai strâns pentru obținerea unor rezultate durabile, colective în sprijinul Agendei 2030 și în conformitate cu „noul mod de lucru” propus de Organizația Națiunilor Unite. După cum s-a subliniat în recenta comunicare comună privind reziliența¹, aceasta include consolidarea rezilienței statului și a societății cu privire la factorii care pot duce la foamete; abordarea vulnerabilităților și a presiunilor care stau la baza insecurității alimentare grave și a malnutriției acute; precum și continuarea monitorizării și a reacției rapide ca răspuns la sistemele de alertă timpurie – înainte să se ajungă la momentele de criză și înainte de erodarea capacităților de reacție, deja aflate sub presiune. Acest lucru ar putea fi realizat prin consolidarea capacităților locale, consolidarea guvernantei și investițiile în sisteme durabile de securitate alimentară care să poată face față fragilității pe termen lung și să poată absorbi șocurile bruște. Trebuie desprinse învățăminte din aceste patru crize pentru îmbunătățirea răspunsului la ele, precum și pentru alte situații de insecuritate alimentară.

¹ Documentul 10184/17.

10. Consiliul va continua să pledeze pentru o mai mare complementaritate între ajutorul umanitar și asistența pentru dezvoltare, în conformitate cu concluziile privind operaționalizarea legăturii dintre domeniul umanitar și cel al dezvoltării². Actorii din domeniul dezvoltării și instituțiile financiare internaționale joacă un rol esențial în ceea ce privește îmbunătățirea accesului la servicii de sănătate și educație, contribuția la conservarea mijloacelor de subsistență și atenuarea efectelor degradării mediului și a schimbărilor climatice asupra dezvoltării.
11. Consiliul consideră că este esențial să se intensifice eforturile de coordonare, nu numai între actorii din domeniul umanitar și al dezvoltării, ci și în ceea ce privește planurile de intervenție ale autorităților naționale, dacă este cazul. Consolidarea rezilienței la crizele umanitare a unei țări sau regiuni ar trebui să devină parte integrantă a dialogului politic cu țările partenere. Responsabilitatea democratică la nivel național și local este esențială pentru eforturile noastre de prevenire și de reziliență. Aceasta înseamnă un accent mai mare pe responsabilitatea principală a guvernelor de a răspunde necesităților de bază ale populației.
-

² Documentul 9383/17.